

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

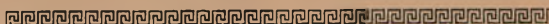

FÅREVEJLE HØJSKOLE

Eleveforeningens blad Sølvsnoren

56. årg. . 1966 . 5.

Johannes Jørgensen

1866—1966

Elevforeningens bestyrelse:

Missionær Aa. H. Lund, Orla Lehmannsgade 2¹, Vejle (formand)

Forstanderinde, frk. Esther Pedersen, Grønnevej 112, Virum

Sygeplejerske frk. Gunhild Holmgård Pedersen, V. Ringgade 216² tv., Århus C.

Sygeplejerske frk. Grethe Pilegård, Amtssygehuset, Gentofte

Sygeplejerske frk. Annelise Eriksen, Amtssygehuset, Roskilde

Hr. købmand H. Hansen, Nygade 13, Kalundborg

Hr. fabrikant Vald. Olsen, Tølløse

Lærerinde frk. Dagmar Bork, Fårevejle Højskole, Fårevejle st.

Kasserer: Højskolelærer Bent Davidsen, Fårevejle
Giro nr. 8701

Adresseforandringer meddeles til postvæsenet

Redaktør: Forstander Poul Jeppesen, Fårevejle Højskole, Fårevejle

Tryk: Sjællands Tidende, Holbæk

Aftenbøn

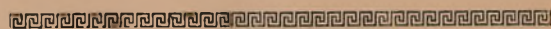
Nu tændes de stjerner i aftenblå,
og lamperne tændes i stuer;
Guds engle til menneskehjerter gå
med tanker, som trygler og truer.

Nu fjerner sig solskinnets korte fryd,
og freden og stilheden kommer.
Nu stedes jeg, fjernt fra al dagens lyd,
for hjertets og dagenes dommer.

O Herre, oprejs mig og styrk min fod,
lad jorderigs blændværker vige!
Du købte mig løs med dit hellige blod
fra trældom i mørkets rige.

Tilgiv mig, o Jesus, den fejge flugt,
når tiden var tung af trængsel!
Tilgiv, når mit hjerte var uden tugt
og følte dit hus som et fængsel.

Før, Herre, mig hjem fra mig selv til dig,
med alle Guds helgen tilsammen;
thi du er den eneste livets vej
i evigheds evighed. Amen!

Du skal elske Herren, din Gud —

Enhver, der læser denne overskrift ved, at skriftstedet ikke ender der, hvor overskriften ender, men at fortsættelsen lyder: — af hele dit hjerte, af hele din sjæl og din næste som dig selv.

Vi forstår heraf, at det at være en kristen ikke er noget, der kun foregår inde i os, noget, der kun har med vort følelsesliv eller vort tankeliv at gøre. Gud venter af os, at vor tro skal give sig udslag i vort forhold til vor næste; den skal give sig udslag i handling overfor dem, vi er sat iblandt.

Vi har allesammen mennesker, der står os nær, og som holder af os; vi ved det, fordi vi gang på gang ser og mærker, at de i deres væremåde overfor os *viser* deres kærlighed til os; det er ikke bare noget, de *føler*, at de gør, men de *handler*. På samme måde vil Gud se beviser på vores kærlighed til Ham gennem vores handlen overfor vores næste.

Og det er ved at svigte her, at det oftest åbenbares, at vi er syndere. Hvis vi ærligt vil spørge os selv: »Hvor ofte viser du din kærlighed til Gud ved at handle i kærlighed mod din næste — og så den, der er besværlig og tager meget af din tid« — så må vi vist alle slå øjnene ned og sige: »Der svigter jeg gang på gang«.

For snart ti år siden stod der fortalt en legende i Diakonissestiftelsens blad, den hed »Munkens syn« og fortæller bedre end mine ord, sandheden af det, jeg gerne vil give udtryk for i dette andagtsstykke.

Fortællingen lyder kort genfortalt sådan: En munk, der var oppe i årene, havde hele sit liv bedt så inderligt om, at han her på jorden måtte opleve at se Jesus lyslevende for sine øjne; det var hans store og brændende ønske.

I det kloster, hvor han var, havde han

til opgave hver dag, når en klokke ringede, straks at begive sig til klosterets port og lukke de mennesker ind, der kom for at få hjælp af åndelig eller timelig art, og det var ham, der skulle give denne hjælp.

Så skete det en dag, at han i sin celle pludseligt omringedes af et strålende lys, og da han så nærmere til, så han Jesus stå lyslevende ved sin side, men i det samme øjeblik lød klokken, som kaldte ham til tjeneste. Han vidste, at et syn sjældent lod sig se ret længe, så fristelsen til at blive i cellen, til synet forsvandt, var stor; samtidig vidste han, at af en munk kræves blind lydighed mod klosterets reglement, og han måtte tage sin beslutning i løbet af få øjeblikke. Han bestemte sig til at gå.

På vejen ned til porten håbede han i sit stille sind, at der kun ville være meget få netop den dag, så han så hurtigt som muligt kunne komme tilbage til sin celle, for så *kunne* det da være, at synet endnu var der; men da han lukkede porten op, så han, at der var usædvanlig mange. Han gik imidlertid igang med sin gerning, og da den sidste gik, var der gået mange timer, og han havde i sin optagethed for andre næsten glemt synet.

Meget træt gik han så tilbage til sin celle, og da han kom hen imod døren, så han et stærkt lys skinne ud gennem dørsprækken; han rev døren op og så Jesus stå der, og han udbryder: »Herre, har du ventet på mig så lang tid?« og Kristus svarer ham: »Ja, jeg har ventet. Fordi du gik, blev jeg; var du blevet, var jeg gået«.

Annette Pade.

FORTID OG FREMTID

*Nogle tanker i forbindelse med to
højskoleers 100 års jubilæer*

I løbet af september måned fejrede såvel *Testrup* som *Rødkilde* højskole deres 100 års jubilæum. Den, der deltog i jubilæumsfestlighederne, fik to gode oplevelser; begge steder var der virkelig fest, og det vil sige, at ikke blot var rammerne smukke, men at fællesskab, glæde og taknemlighed prægede dagen fra først til sidst.

Begge skoler har en rig fortid, og den blev gjort levende og nærværende gennem de inspirerende og hjertevarme ord, der lød i tale og sang. Ingen af de to skoler har i deres 100-årige historie undgået vanskeligheder og krisetider, men disse er blevet taget op og gennemlevet til gavn og glæde for dem, der skulle løfte arven.

Som det vil vides, var det *Testrup Højskole*, der først fik betroet at forene livet på højskolen med sygeplejefaglig undervisning. Det skete i 1926, og i de forløbne 40 år har en halv snes andre sygeplejehøjskoler — deraf først *Rødkilde* — set dagens lys. Alle har de fået deres målsætning og inspiration fra *Testrup Højskole*, og det er derfor naturligt, når det gælder sygeplejehøjskolen, at tankerne koncentrerer sig om *Testrup*.

Sygeplejehøjskolen har aldrig sejlet i smult vande; det har pionererne — *Maren Grosen* og *Ingrid Kaae* — ofte måttet sande. Uden deres dygtige og uforfærdede førerskab ville man for længst være strandet på et af de mange skær, der truer sejladserne. På *Testrup Højskole* tabte man aldrig målet af syne. Målet kan formuleres på mange måder; en har engang sagt det således: Sygeplejehøjskolen skal yde en *forsvarlig faglig undervisning* på en sådan måde, at eleverne belastes mindst muligt og således får gode betingelser for også at tumle med spørgsmålet: *Hvad er det egentlig at være menneske?*

I denne formulering aner man den

Lilly Frederiksen

spænding, der lige fra starten og i alle de forløbne år har karakteriseret livet på en sygeplejehøjskole. Der er blevet spurgt: Fylder det faglige ikke så meget, at det højskolemæssige kvæles? eller: Er »faget« ikke dårlig tjent med at kædes sammen med det højskolemæssige? Spørgsmål som disse har i lidt varieret form været stillet gennem alle årene, og på *Testrup* blev de besvaret — undertiden formulerede i klare, velgennemtænkte ord, men *altid* besvaret med et ansvarsbevidst dagligt arbejde i højskolen for sygeplejen.

Sådan har vilkårene været i *fortiden*; hvordan vil de blive i *fremtiden*? Næppe anderledes — i al fald ikke lettere.

Fra den såkaldte »rene« højskole lyder der stadig enkelte røster, der anklager sygeplejehøjskolen for at være afsپoret, når det gælder højskolens egentlige sigte. På denne anklage har *Maren Grosen* engang givet et klart og — for sygeplejehøjskolens folk — meget forpligtende svar; hun siger: Det er ikke emnet, men den ånd, i hvilken det behandles, der afgør, om det har hjemme på en højskole, eller ej, men af den ånd må man også være bundet for at have ret til at være der.

Fra hospitalernes sygeplejehøjskoler bliver kravet om en »sikrere« udvælgelse af eleverne og en større effektivitet i undervisningen stadig mere dominerende. Man anerkender fra ikke så få steder det menneskesyn, som højskolen arbejder ud fra, og ønsker, at det måtte være rådende i hele sygeplejeuddannelsen; men man finder de praktiske vanskeligheder, der er forbundet med »Forskolen i højskolen« ret belastende.

Fremtiden tegner ikke lyst. Men jeg

tror, at vi endnu har en frist — en tid, hvor vi kan arbejde for sygeplejen i højskolen. Om »udviklingen« — som det hedder — vil medføre, at samarbejdet mellem sygeplejeuddannelsen og højskolen ophører, fordi ændrede adgangsbetainger og større faglige krav udelukker et fortsat fællesskab i grunduddannelsen, kan ingen vel endnu vide, men vi, der har fået betroet en opgave i sygepleje-højskolen, må gøre os vores stilling klar. Dertil er der hjælp at hente i Testrup Højskoles jubilæumsbog; fra den er de efterfølgende tanker og citater hentet.

I nogle overvejelser om *spændingen mellem det højskolemæssige og det faglige*, giver Anne Marie Bo bl. a. udtryk for, at denne spænding først og fremmest må være at finde i enhver medarbejder i sygeplejehøjskolen, så at den enkelte underviser både har og føler et højskolemæssigt og fagligt ansvar.

Her er der efter min mening sagt noget væsentligt om samarbejdet på en sygeplejehøjskole.

I sin jubilæumshilsen siger D.S.R.s formand, Maria Madsen, bl. a.: En kendt højskolemand blev spurgt om, hvordan man i dag får ungdommen til at lytte. Svaret lød: *»Man skal vide en masse om sit emne, mere end de hører og ser i radio og fjernsyn, og så skal man have noget på hjerte«*. Højskolemanden har ret. Det er de to ting, der gør ordet levende, også når det gælder faget sygepleje. Maren Grosen udtrykte samme tanke i sætningen: *»Uden dygtighed får ånden ikke mæle«*.

Fornemmes det ikke som en udfordring til også fagligt at yde sit allerbedste?

Forstander Arne Frandsen taler om sygeplejehøjskolens syn og sigte, og efter at have understreget den *konkrete* virkeligheds betydning og — begrænsning, siger han:

Vore medmennesker og de kår, vi deler med dem, er udfordringer til os, som må besvares. Vore kår kræver af os, at vi ustandselig træffer valg og afgørelser, uden at vi på forhånd har nogen sikkerhed for, at vi vælger det rigtige. Afgø-

relsen må træffes i tro og binder os til næsten i ansvar og skyld, og det er en situation, der er alt andet end overkommelig og bekvem, men den er *virkelig*.

Denne virkelighed om menneskelivets grundvilkår skal sygeplejehøjskolen oplyse sine elever om, og netop fordi så stor en del af, hvad der kræves af en vordende sygeplejerske, drejer sig om det, der kan og skal vides, om noget, der forholder sig til en ganske vist stor, men dog begrænset virkelighed, er det af meget stor betydning, at der samtidig sker en indførelse i den større virkelighed, der ikke åbnes for andet end tro.

I dette sidste citat er, så vidt jeg kan se, udtrykt den væsentligste grund til, at sygeplejehøjskolen har — ikke blot sin berettigelse — men sit særlige ansvar, når det gælder omsorgen for *hele mennesket*.

— Hvis »Sølvsnoren«s læsere har kunnet følge mig så langt, er det måske blevet klart, at det ikke er en selvfølge, at sygepleje og højskole har et fællesskab i grunduddannelsen, men måske også, at vi er nogle, der tror, at den dag, det fællesskab ophører, mister både *sygeplejen* og *højskolen* noget værdifuldt.

Lilly Frederiksen.

Huslig stilling

— forberedende undervisning

Unge piger, som ikke har eksamen, og som derfor kunne ønske undervisning i dansk, regning, fysik og kemi som forberedelse til sygeplejehøjskolen, kan få huslig stilling her på skolen et halvt eller helt år, inden højskoleopholdet begynder (altså 1. februar eller 1. august) og samtidig hermed modtage en sådan forberedende undervisning. Løn: p. t. 450 kr. mdl. plus undervisning, kost og logi. Henvendelse til Fårevejle Højskole. Telefon 183.

AT VÆRE OPTAGET —

af noget helt andet

Engang imellem drømmer man om at kunne beskæftige sig med noget helt andet, og dermed mener man noget, som falder udenfor ens daglige cirkler.

For mig blev drømmen til virkelighed, da jeg fik lov til at deltage i et kursus for lærere på Båring Højskole. Emnet var dramatik, og det var mere end spændende. Kursuslederne forstod at »holde begejstringen vågen«, fordi de selv var så levende optaget af den kunstart, som teater er.

Pludselig fandt man sig selv i færd med at instruere fire kolleger i 7. scene af Brecht's »Den skaldede sangerinde«. For mig var situationen ejendommelig, for de var drevne instruktører alle fire, og de tre havde sat stykker op før. Nå, de var glade for at komme til at spille selv, de var ikke stivnet i en form, og sammen fandt vi nye veje.

Stykket er en parodi på en forældet måde at skrive dramatik på. Brecht er antiromantisk, og som alle virkelige kunstnere er han ærlig.

Skuespilleren må ligesom stå ved siden af den figur, han fremstiller, så tilskueren ikke identificerer sig med personen, men tvinges til, som det er hensigten med absurd teater, at være engageret i stykkets idé.

Stykket skal kundgøre for os, hvordan vi selv er. I stedet for at tage et udsnit fra det ydre liv ind på teatret, og så fremvise dette, vil man i det absurde teater vise mennesket, hvordan det selv er, evt. ved at skabe så megen gru, at det river masken af publikum. En hovedtanke er det at få mennesket til at erkende, at jeg er den, jeg er — og jeg er skyldig.

Hvordan kan kunstnere holde sandheden op for os, så vi bliver klar over vores situation? Hvordan bliver aktører og publikum eet?

Man forsøger ad utraditionel vej at lade publikum være en del af helheden. I det

Lilli Ingemann

så kaldte intime teater, hvor publikums antal er højst 100, får man det hele tættere ind på livet, og oplevelsen bliver mere intens, end tilfældet er på store teatre.

Den unge polak Jerzy Grotowski lader teksten bestemme rummet. Ikke bare scenen, men hele teaterrummet må ombygges til hvert stykke, og publikums placering er afhængig af stykkets karakter.

Kan man tåle at se sandheden om sig selv holdt op lige foran sig brutalt og stærkt? Jeg vil tro, at man kan, hvis man er et modent menneske; er man ikke det, vil man vel bevidst eller ubevidst skyde noget af det fra sig som uforståeligt, måske som en slags selvbeskyttelse. Det er dramatikernes tanke at få os til at erkende, at mennesket er skyldigt. Jeg ved, at vi har behov for at bede: »Førlad os vor skyld«.

Bliver vi bedre mennesker af det? Jeg ved det ikke, men måske bliver vi mere varsomme. Een ting er sikkert, fremtidens teater bliver ikke stedet, hvor man går hen og slapper af eller luller sig ind i en illusion.

Afspænding fra de daglige krav må vi lege os til, der er mange måder, og vi må finde den form, der passer os.

Dette blev vist lidt højtideligt, men hvor vi morede os på det kursus. Det var festligt at se også de andre gruppers opførelse af den omtalte scene fra »Den skaldede sangerinde«, og meget fantastisk var de mimespil, de fik stablet på benene.

Vi gennemgik to af Strindbergs stykker, de har noget at sige os, og mange af dem egner sig for en moderne spillestil. Vi vil sikkert se dem komme på programmet i den nærmeste fremtid.

Dramatik er et vigtigt fag på højskolen idag, og det må være givende for eleverne at beskæftige sig med denne kunst- art, også som medie for tilegnelsen af andre kunstarter.

Gennem kursusledernes glødende interesse for og store viden om teaterkunsten, blev jeg klar over, at det ikke er en kunstform, der er på retur, men jeg tror, at der er kunstnere og dygtige mennesker, der nok skal vide at drive teater, som kan overbevise mennesker om, at kunsten er livsnødvendig.

Lilli Ingemann.

Glimt fra **SKOLEN**

Siden sidst har vi haft to offentlige møder med gode talere og pæn tilslutning. Ved mødet i september talte pastor Wiberg, Fårevejle, om »Dåben« og gav en grundig redegørelse for Nye Testaments dåbssyn. Som afslutning på den gode aften hørte vi Kaj Munks perle af en fortælling: »Et bitte barn bliver døbt hos Ivers«. — Elevsangkoret optrådte for første gang og høstede fortjent bifald.

Bibliotekar, frk. Olga Bartholdy, Løgumkloster, talte ved oktobermødet og havde valgt emnet: »Russisk sind belyst gennem russisk litteratur«. Gennem det stort anlagte foredrag fik vi et levende indtryk af et godt kendskab til det sind, som dikterer den store verdensmagt mod øst. Frk. Bartholdy førte os ikke blot ind i bøgernes rige verden, men også i musikkens gennem nogle fine klaverstykker.

På hvert hold tager vi en »fridag« og drager til København. Det skete for dette holds vedkommende fredag den 30. september, og det blev i alle måder en solskinstur. Det faglige blev tilgodeset gen-

nem besøg på åndssvagehjemmet »Lille-mosegård« og Otto Mønstedts margarinefabrik. Det historiske blev dækket ind ved en rundgang gennem repræsentationslokalerne på Christiansborg Slot og ved et stilfærdigt besøg i Ryvangen, hvor vi mindedes besættelsestidens ofre ved at synge »Altid frejdig, når du går veje, Gud tør kende«. Det materielle sørgede KFUK's restauration for, og dagen sluttede på festligste vis i Det kgl. Teater, hvor vi overværede opførelsen af »Fidelio«.

Elevforeningens bestyrelse aflagde besøg på skolen lørdag den 8. oktober og vedtog bl. a., at elevfesten i 1967 skal være søndag den 28. maj. Notér allerede nu datoen!

Ubberup Højskole gav os en festlig og berigende oplevelse, da vi igen i år var på besøg der. Forstander Frandsen holdt et meget interessant foredrag om Ubberup Højskoles historie, og eleverne høstede fortjent bifald ved at gennemføre et program med såvel skæmt som alvor.

Den tredie hele uge i oktober holdt vi efterårsferie og nød det.

Bestyrelsen har været her og truffet beslutning om, at en dobbelt lærerindebolig, tegnet af arkitekt K. Sørensen, Holbæk, må opføres snarest. Vi regner med, at den kan tages i brug til efteråret 1967. En meget tiltrængt modernisering af elevværelserne skal påbegyndes i januar, og vi skal prøve, om vi kan nå 12 værelser i denne omgang.

Det ser ud til, at vi også til 1. februar 1967 kan få en fyldt skole. Vi glæder os over, at der i 60-året for skolens oprettelse er unge, der vil benytte det tilbud om uddannelse og oplevelse, der fra denne skole gives dem.

P. J.

PUSTERUM

Midt i den travle arbejdsdag på højskolen mærker man rigtigt, hvor nødvendigt det er at kunne spænde fra — bare i nogle få øjeblikke at glemme indholdet af den næringsvæske, som man har sammenkogt til eleverne eller problemerne med det puslespil, der følger med, når man kommer til et nyt sted, får et nyt arbejde og derfor skal finde ud af at lære 10.000 (sådan cirka) forskellige ting — lige fra, hvordan man skruer nummerpladerne af sin bil, når man skal til at køre med CE-plader, til de problemer, der melder sig i forbindelse med, hvad man skal læse og pille ud af forskellige emneområder og sidst, men ikke mindst, hvornår man skal gøre alt det, der skal gøres.

Desværre er mennesket jo beregnet til at arbejde og sove skiftevis. Sikke rart det kunne være, hvis man kunne springe det sidstnævnte over!!

Men søvn er nødvendig — og små pusterum ikke mindre.

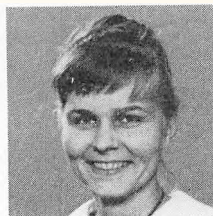
I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at en ting, jeg nyder overordentlig meget, er at gå hen ad gangen og ned ad trappen, når jeg har en fritime. Pludselig hører jeg 2—3 sange blive sunget samtidigt hver sit sted. Det lyder sjovt, og det lyder dejligt, fordi det giver mig en følelse af noget varmt og livsnært. Det faglige er noget dødt, når det står alene. Det, at man trods alt har tid til at synge sammen og af og til sandelig også til at le sammen, skaber det faglige om til et nyttigt bindeled mellem de mennesker, der sidder i klasseværelset.

Jo — sangen er noget overordentlig vigtigt!

Wo man singt, da lass dich ruhig
nieder.

Böse leute haben keine Lieder.

I virkeligheden er de fem minutter, man bruger i hvert time til en sang et lille pusterum. Man er optaget af andet end den lektie, man måske ikke har lært

Agnete Uldall

så godt, og alle de nye svære ord. Det, man er mest optaget af, er måske nok melodien. Teksten er ganske vist kendte ord, men alligevel noget, som man kun lejlighedsvis opfatter som en helhed. Melodien derimod er musik, aktivt frembragt af en selv, og derfor kræver den — måske ikke den helt store koncentration, men dog, at ens tanker ikke går stift i faglige baner.

Samme afspændende eller tankeafledende virkning kan det også have at lytte til musik. Man oplever derved en hel masse, der ikke kan beskrives med ord — skiftende følelser af ubestemmelig art — kort sagt: Man danser efter komponistens pibe. Og det er afveksling! En lignende afveksling, som den man får, hvis man giver sig tid til indgående at studere et billede eller at læse en god bog. Det er en oplevelse, og efter den er det ofte ligesom lidt lettere at vende tilbage til pligterne, for man opdager, at disse faktisk ikke har bundet én — at man (endnu?) ikke er groet så fast i dem, at det faglige kvæler det levende.

Agnete Uldall.

GIRO 8701!

Med dette nr. følger et girokort til indbetaling af kontingent for 1966—67.

Kontingentet er som sidste år *mindst 10 kr.*

Kassen er tom og regningerne er store — yderligere kommentarer er unødvendige. — I kender situationen!

Altså: Fat kuglepennen o. s. v.

Husk lige *årgang* i farten.

B. D.

Dåbsbefalingen

. . . nå ja, det er den om, at man skal rejse ud til de varme lande, til de sorte hedninger o. s. v. Den artikel kan jeg vist godt springe over. Jeg har så meget, som jeg skal gøre, skal lære, skal tilegne mig — og skal man måske ikke også dygtiggøre sig, spare sammen til egen virksomhed, eget hjem o. s. v. Lad alle de piger, der ikke bliver gift, og alle de unge mænd, som ikke kan klare eller ikke synes om tilværelsen her — lad dem blot rejse ud. Jeg bliver her — det er nu min interesse!

Ja, hov hov — vi vil heller ikke dadle dine egne interesser, tværtimod rose dig for, at du har nogen. Der er såmænd nok i tiden, som prøver på at tage dem fra dig. Men hvordan ligger det: Har du ikke en broder eller søster, som har travlt med sine interesser, sin uddannelse, sit arbejde? — og har I af den grund ingen forbindelse med hinanden.

Jo, selvfølgelig: I skriver til hinanden, hvis I ikke ofte er sammen og kan snakke om tingene. I kan give hinanden gode råd, vejlede hinanden, hjælpe hinanden, kniber det en tid for den ene økonomisk, kan den anden måske hjælpe og så fremdes. Og dog har I hvert sit at tænke på — så rigeligt endda! Den eneste rimelige grund er, at I er søskende. Det gælder din bror eller søster.

Og så er vi dér, hvor vi gerne ville: De unge kristne menigheder ud over jorden er vore kristne brødre og søstre. »Søskende i Herren«, som vore bedsteforældre sagde; i dag er det nok ikke fint at

sige det sådan, men det er immervæk noget nær hedenskab at mene andet.

Vi ved alle en masse om racediskrimination, men det døbte menneske, som siger: »Mission — det er for specialister, ikke for mig!« — ja, det udøver egentlig privat sin egen diskrimination. Det lukker andre eller sig selv ude fra søskendeflokken. Vi vil her springe over de mange løftede pegefingre, som vil mane til forståelse og almindelig søskendekærlighed, — og vil i stedet søge den egentlige grundelse for forpligtelsen mellem kristne og for udbredelse af evangeliet mellem os og ved os. Det står i bibelen! Det sidste nemmest og direkte (jvf. missionsbefalingen) — og det første står næsten tydeligt mellem linierne.

Som gammel elev fra din skole er du så lykkelig at have oplevet et forpligtende og glædeligt kristent fællesskab. Måske har du også oplevet dette i dit hjem — og du har oplevet det i din sognekirke. Har du planer herom med henblik på dit eget fremtidige hjem? — Eller har du med held fået lov til at gennemføre disse planer allerede? — Eller har du høstet bitre erfaringer på netop dette område???

Dersom du kan nikke ja til det ene eller det andet af ovenstående, så skyldes det vel, at du har gjort dig dine tanker om det, og det har vel igen sin årsag deri, at du har været et levende led i et fællesskab.

Sådan er det ikke længere. Er det overdrevent at hævde, at de fleste døbte mennesker i Danmark i dag ikke er i »et forpligtende og glædeligt kristent fællesskab?« Den voldsomme debat i tiden mod-siger ikke dette, da det mestendels er en

teolog-debat, og ordene og tonen synes undertiden at antyde, at brødrene kun er slagsbrødre, og at salighedshåbet er skrumpet ind til et snakkesalighedshåb.

Før man gør sig tilgode over dette, var det måske ærligst først at spørge sig selv: I hvilket fællesskab står JEG? Hvad udretter du og jeg? — eller mere kontant: Hvor har vi sidst fået lov at hjælpe én af vore kristne brødre?

Her lyder et råb, som kan være til praktisk nytte for den, der spørger (fra Arcot-kirken, Sydindien). »Hvem kender kirkens arbejdsområde? Personerne? Vanskelighederne? Problemerne? Glæderne? Det er sikkert mere interessant og mere moderne med problematiske artikler om missionsproblematik end med noget så gammeldags og kedeligt som et bedemøde. Hvem kender i dag blot én af Arcot-kirkens menigheder? Og hvem her kender en dansk menighed uden som en ubestemt uklar, tåget størrelse, bestående af »hellige«? Var der ikke en menighed derhjemme, eller ti, som kunne få én af Arcot-kirkens menigheder som fadderskabsmenighed? Det var slet ikke en umulig tanke, at man i Danmark kunne lære en hel masse. Der kræves i dag en ny og mere intim kontakt. Vi lever i jetalderen, ikke i Ziegenbalgs tid! Der kræves nye arbejdsmetoder — ikke blot, at man læser et stykke af DMS-bladet eller andet steds fra, som det var »da så skjønt at høre om«. Der kræves arbejde! Sommetider kan man ikke få den gode oplysning i Danmark til at rime på den himmelråbende uvidenhed, der findes i store kredse hvad angår kirkens arbejde uden for landets grænser. Der er så få, der gider tænke selv og arbejde — og bede! Sig ikke: »Nu er der snart ikke an-

det, vi kan gøre for Arcot-kirken, end at bede for den«. Ikke andet! Hvor mange gør det? Det er ikke ret mange, for hvis der var mange, der »kendte til at bede«, som Nis Petersen siger, virkelig bede, da var der ikke så mange uløselige problemer blandt de kristne, ikke så megen brøst, så megen dovenskab! Kan man sætte lighedstegn mellem bøn og disse ting — spørgerf én måske? Jesus sagde: »Den, der beder, han får«.

Efterårsholdet 1966

1. Ammitzbøll, Karna, Ferritslev, Fyn.
2. Andersen, Birtha, Glejbjerg.
3. Andersen, Elin Broch, Randers.
4. Andersen, Kirsten, Gørløse.
5. Axelsen, Else Mølgaard, Vorbasse.
6. Bjerrum, Karin, Sønderborg.
7. Blaabjerg, Elsebeth, Thorup, Mors.
8. Borch-Nielsen, Anne-Pernille, Kgs. Lyngby.
9. Christensen, Aase, Nybo pr. Herning.
10. Christensen, Bodil, Støvring.
11. Christensen, Lene, Værløse.
12. Christiansen, Britta, Esbjerg.
13. Dalgaard, Sonja, Herborg.
14. Dalner, Karen, København.
15. Damm, Ingrid, Gram.
16. Darville, Charlotte, Gentofte.
17. Ejlersen, Karin Sloth, Ørum, Djursl.
18. Frederiksen, Karen, Ølsted.
19. Funch, Anita, Rønne.
20. Gregersen, Bodil, Bedsted, Thy.
21. Hagen, Bodil, Kgs. Lyngby.
22. Hansen, Birgitte, Klokkeholm.
23. Hansen, Elin, Gram.
24. Hansen, Gerda, Grindsted.
25. Hansen, Grete Duus, Millinge, Fyn.
26. Hansen, Henrikka, Klaksvig, Færøerne.
27. Hansen, Karen Maria Spedtsberg, Egtved.
28. Hansen, Leni Solveig Signe, Sorø.

29. Heise, Annalise, Ø. Ørum.
30. Hollesen, Jette Ardestrup.
31. Holst, Ruth Vibeke, Hjarup.
32. Høgholm, Anette, Hjerting.
33. Jensen, Edith Ellen, Kgs. Lyngby.
34. Jensen, Ella Rosenbech,
Arre pr. Varde.
35. Jensen, Inge-Marie, Atterup.
36. Jensen, Ingrid Storgaard, Videbæk.
37. Jensen, Jette Ladekær, Skagen.
38. Jensen, Kirsten Tove, St. Merløse.
39. Jensen, Lone Bjerre, Frederikshavn.
40. Jensen, Marie Kirstine, Ydby, Thy.
41. Jensen, Valborg Edmunda,
Sand, Færø.
42. Johannesen, Yvonne Carole,
Hellerup.
43. Johansen, Cathrine (Tina),
Sdr. Hygun.
44. Juul, Ingelise, Viborg.
45. Jørgensen, Vivi, Hobro.
46. Knudsen, Annagreta, Christiansfeld.
47. Komischke, Solveig, Gråsten.
48. Kristensen, Gerda Jytte Elisabeth,
Hillerød.
49. Kristensen, Ina Bodil, Haslev.
50. Kruse, Else Johanne, Lemvig.
51. Ladefoged, Lilian, Tullebølle.
52. Larsen, Connie, Herlev.
53. Larsen, Nini Krog, Kibæk.
54. Larsen, Sonja, Tersløse.
55. Lauridsen, Johanne Færge, Spjald.
56. Lauridsen, Lisbeth, Ejstrupholm.
57. Laursen, Inger Karen, Fårevejle.
58. Lilleøre, Hanne, Harboøre.
59. Lorentzen, Karen Margrethe,
Stokkemærke.
60. Løvholt, Kirsten Gerda, København.
61. Madsbøll, Mary, Hillerslev, Thy.
62. Mikkelsen, Annie Skriver, Silkeborg.
63. Mikkelsen, Betty Bøjstrup, Søborg.
64. Møller, Jytte, Vejrumbro.
65. Møller, Lisbeth Vinnie, Nakskov.
66. Nicolaisen, Inge, Rønne.
67. Eriksen, Gerda, Haverslev.
68. Nielsen, Karen Margrethe, Stauning.
69. Nielsen, Kirsten Sommer, Østerlars.
70. Søndergaard, Lillian, Alsted, Mors.
71. Nielsen, Lizzie Lærke, Olsker.
72. Odgaard, Aase, Roslev.
73. Olesen Inga Lund, Frederikshavn.
74. Olsen, Birthe, Allinge.
75. Olsen, Britta Lindquist, Herlev.
76. Olsen, Nina Margrethe, Borup.
77. Pedersen, Annelise, Ølsted.
78. Pedersen, Merethe, Thisted.
79. Søgaard, Grete, Ringsted.
80. Poulsen, Elisabeth, Frederiksværk.
81. Rasmussen, Anne Friis, Nakskov.
82. Rasmussen, Lene, Tersløse.
83. Schou, Jette, Roskilde.
84. Simonsen, Doris, Esbjerg.
85. Skovmose, Lene, Almindingen.
86. Spanner, Birte, Rønne.
87. Stryhn, Inger, Søllested.
88. Sørensen, Birthe, Kaas.
89. Sørensen, Ingelise Bork,
Nr. Krogstrup.
90. Sørensen, Janni, Skelhøje.
91. Terkelsen, Alice, København.
92. Thomsen, Ruth, Fole, Sønderjylland.
93. Truelsen, Hanne, Ribe.
94. Tækker, Lilian, Hoptrup.
95. Villadsen, Inger, Kirke Helsinge.
96. Aabroe, Inger Holm, Præstø.

Fra **ELEVKREDS**EN

Adresseforandringer

- S 35 Esther Lund, Søndergård, Nyker.
- S 55 Agnes Nielsen (f. Balle), Gyvelbakken, Elsted, Lystrup st.
- 55—56 Elna Lund (f. Jensen), Ørnevej 122, Tarup, Odense.
- 57—58 Agnes Nielsen, Moldrupvej 1, Haderslev.
- F 59 Gunhild Holmgård Pedersen, V. Ringgade 216², tv., Århus C.
- F 62 Johanne Brændgård (f. Overgård), Hartmannsvej 3, Herning.
- E 62 Margrethe Aggerholm, Central-
sygehuset, Hillerød.
- E 62 Anne Lise Jensen (f. Andersen), Skovledet 115, st. tv., Hillerød.
- E 63 Sonja Helenius, Toftegade 8¹, Roskilde.

FÅREVEJLE HØJSKOLE

SYGEPLEJEHØJSKOLE

5 måneders kursus for vordende sygeplejersker
begynder 1. februar og 1. august.

FÅREVEJLE HØJSKOLE

Oprettet 1907

Sygeplejehøjskole 1951

Bestyrelse: Indre Missionens hoved-
bestyrelse, der administrerer sko-
len gennem et udvalg, som består
af:

Provst C. P. Agger, Halsted. Formd.

Forstander Edvard Jensen, Børkop

Proprietær Erik Møller, Ulrikadal

Fabrikant Vald. Olsen, Tølløse

Gårdejer Jens Jul Petersen, Terløse

LÆRERE:

Forstanderinde, frk. Annette Pade.

Sygeplejelærerinde, frk. Lilly Frederiksen.

Sygeplejelærerinde, frk. Lilli Ingemann.

Sygeplejelærerinde, frk. Grete Brundt.

Højskolelærerinde, frk. Johanne Mikkelsen.

Højskolelærerinde, frk. Dagmar Bork.

Højskolelærer Bent Davidsen, p. t. årskursus på Dan-
marks Lærerhøjskole.

Gymnastiklærerinde, fru Lis Davidsen.

Højskolelærerinde, frk. Agnete Uldall.

Sangundervisning v. fru Stigrid Jeppesen.

Program og oplysninger ved henvendelse til
Poul Jeppesen, forstander. Telf. Fårevejle 183